

HVĚZDNÉ NEBE NADE MNOU - MRAVNÍ ZÁKON VE MNĚ

Duchovní věda nás učí, že se procesy mezi smrtí a novým zrozením vztahují na poměry kosmu. Duše je podrobena velmi důležitému protikladu: změny v sobě můžeme nechat probíhat během svého fyzického bytí, avšak nikoli mezi smrtí a novým zrozením. Měli jsme například mezi narozením a smrtí určitý vztah k nějakému člověku, prožíváme něco společně s nějakým přítelem; teď po jeho smrti jsme se o něm dověděli něco, co jsme zde na Zemi s ním neprožili. Jak utváříme vztah po smrti? Jakým způsobem k němu můžeme utvářet své pocity sympatie nebo nesympatie? Jestliže jsme my sami už prošli branou smrti a za námi jde někdo, s nímž jsme měli ve fyzickém životě určitý vztah, musí to tak dlouho po smrti zůstat nezměněno; po smrti totiž nemůžeme už nic nového připojit ke starému stávajícímu vztahu. Vstupem do duchovního světa jsme podrobeni vlastní karmě. Okamžik přetvoření této karmy nastává teprve v novém životě; může být vyrovnána v nové inkarnaci. Fyzicky mrtvý nemůže v duchovním světě působit na druhé fyzicky mrtvé ve smyslu změny jejich života. Avšak žijící má možnost působit na zesnulého.

Vezměme si tento příklad: dva lidé, kteří se mají rádi, mají různě utvářený vztah k duchovní vědě, jeden ji má rád, druhý ji nenávidí. Mezi oběma dušemi existuje duch protikladu. Může-li člověk mluvit o svobodě své vůle, tak je to proto, že v lidské duši jde vědomí, já“ mnohem hlubšími cestami než vědomí astrální, takže často člověk v základech duše touží po tom, co vědomě nenávidí. Můžeme být mrtvému nápomocní?

Pro to s ním musíme být ve spojení duchovním poutem. Můžeme mu na příklad pomoci tichým předčítáním, můžeme, srdečně se s ním spojující, probírat následky myšlenek, vysílat mu vzhůru do vyšších světů představy, imaginace. Takové přátelské služby mají vždycky dobrý účinek. I tehdy - jestliže člověk byl v pozemském životě příliš lhostejný, pohodlný - je předčítání dobré. Ve skutečnosti mu můžeme ulehčit utrpení, i když nemáme žádný důkaz, že za života po tom toužil. Často můžeme zažít, že je vysíláno hodně požehnání do duchovních světů z fyzické úrovně, navzdory nesmírné propasti, která tu zeje mezi životem mezi zrozením a smrtí a životem mezi smrtí a novým zrozením.

Mnozí žijící budou vnímat, že jsou s mrtvými v niterném spojení a

mají zároveň v sobě vědomí, že jsou také nápomocni mrtvým. První duše, s nimiž po smrti přicházíme do styku jsou ty, s nimiž jsme už na Zemi navázali blízké vztahy, nemohou to být takové, s nimiž jsme se tady neznali. Pozemský život má po smrti bezprostřední pokračování. Duše je v předmětech, které vnímá, vyplňuje je.

V době kámalóky se neustále zvětšuje étemá forma člověka, takže kolem její nejzazší hranice krouží dráha Měsíce. Všichni lidé vyplňují tentýž prostor, který je ohraničen dráhou Měsíce; během období kámalóky si nepřekážíme. Po této době se staneme obyvateli Merkuru podobně, jako jsme byli před tím obyvateli Měsíce, potom obyvateli Venuše, potom obyvateli Slunce. Tu máme co činit se zvýšenou duchovností, astralita měsíční sféry je překonána. Život na každé planetě závisí na duševním rozpoložení, které jsme si osvojili během měsíčního období. Ti, kdo jsou zaujati mravním soucítěním, žijí jinak než egoisté a otvírají se lidství. Obzvláště budeme moci navázat vztah s těmi, s nimiž jsme byli pohromadě už v pozemském životě. Způsob tohoto vztahu bude záviset na tom, jaké útěchy a jaká utrpení jsme si vzájemně připravili. Během merkurského období se jen částečně morální člověk stane duchovním samotářem, morální člověk se naproti tomu stane družným obyvatelem Merkuru.

V nejbližší době, během stavu na Venuši, se rozšíříme natolik, že vyplňujeme prostor až k nejzazší hranici sféry Venuše. Kdo nebyl náboženský, kdo do sebe nepřijal nic věčného, božského, kdo nemohl mít v merkurském období duchovně-duševní vztahy k jiným lidským duším, ten bude i v období Venuše samotářem, zatímco i tam budeme družnými bytostmi, jestliže jsme byli v období Merkuru pohromadě se stejně smýšlejícími bytostmi, jestliže jsme vyvíjeli mezi sebou náboženské teplo. Atheisté se stávají v období Venuše samotáři, monisté budou muset žít ve vězení vlastní duše, takže jeden se nebude moci přiblížit ke druhému. Být samotářem znamená mít otupené vědomí, které druhého neobsáhne, být družnou bytostí znamená mít jasné vědomí, které pronikne k druhému. Člověk stále vystupuje do hvězdných světů, avšak čím chmurněji prožívá nějakou oblast, tím rychleji se prožene obdobími a tím rychleji dospěje k reinkarnaci; na příklad takoví, kteří v předešlém bytí žili jako zločinci nebo idioti. Čím jasnější bylo naproti tomu vědomí ve hvězdném světě, tím pomaleji se dostane duše zpátky k inkarnaci. Musíme se stát už venku v kosmu naprosto vědomými, abychom mohli vyvinout svůj pozdější fyzický mozek. Další stav je stavem obyvatele Slunce. Dojde k němu asi za sto let po smrti člověka. V období Slunce máme

možnost získat určitý vztah ke všem lidem. Otevře-li se člověk Kristovu impulsu, tedy je jeho duše otevřena všem. Od té doby, co bylo dokonáno mystérium na Golgotě, se můžeme spojit s Kristovým impulsem, největší duchovní silou. Avšak ten, kdo nepřijal Kristův impuls, zůstane i ve slunečním období samotářem.

Musíme upozornit ještě na něco jiného. Jestliže se nějaký člověk se svou auroou v měsíčním období ukáže jasnovidci, tento vidí, že v mocném étemém těle se objeví jádro, které se ukáže v mračnovité auře. Ta je na všechny strany stejně tmavá, a zůstane taková i v období Merkúrů. V období Venuše vyvstane na jedné straně oblaku zář, a pozorujeme-li potom jako jasnovidci tohoto člověka, shledáváme, že od této chvíle, existoval-li morální, náboženský prvek, mohl dosáhnout vztahů k bytostem vyšších hierarchií. Byl-li člověk dobrým člověkem, žije v období Venuše s vyššími bytostmi v duchovním spojení, nebyl-li dobrý, nemůže je poznat a tím se odsuzuje k utrpení, bolesti samotářství.

Před mystériem na Golgotě, v první kulturní epoše poatlantské doby, bylo možno na slunečním tělese spatřit Kristův trůn. Lidé, kteří byli v životě dobří, se setkali na sluneční pláni s Kristovou bytostí. Během Zarathustrova období byl Kristus již na cestě k Zemi, a člověk ho nemohl na Slunci najít. Od mystéria na Golgotě je Kristus spojen se Zemí. Jestliže si lidé na Zemi neosvojili Kristův impuls, nemohou Krista mezi smrtí a novým zrozením najít. Jestliže jsme se potom stali obyvateli Slunce a vetkali si Kristův impuls, stojíme před množstvím skutečností, které označujeme jako akáša kroniku Slunce. Když jsme na Zemi Kristův impuls nenašli, nemůžeme ani na Slunci číst akáša kroniku. Můžeme se naučit číst tento zápis tehdy, jestliže jsme na Zemi přijali vřelým srdcem mystérium na Golgotě; potom se naučíme na Slunci číst to, co Kristus na Slunci udělal za miliony let. Podle našich dnešních poměrů jšme dost silní, abychom se mohli stát obyvateli Slunce. Později dospějeme k Marsu, pak k Jupiteru a Saturnu, pak do světa stálic. Při návratu sem se naše étemé tělo neustále zmenšuje, až se staneme tak malými, že se můžeme opět vtělit v novém lidském zárodku.

Až do slunečního období jsme pod vedením Krista. Potom potřebujeme vůdce, který nás má vyvést ze Slunce dále do kosmu. Postaví se nám teď po boku Lucifer. Propadneme-li mu na fyzické úrovni, tak to bude špatné, avšak když jsme měli na Zemi správné porozumění pro Kristův impuls, pak budeme i na Slunci dost silní, abychom i Lucifera následovali bez nebezpečí. Od této chvíle se stará

o další vnitřní postup duše tak, jako se staral Kristus na této straně Slunce o náš vzestup až dosud. Když jsme si na Zemi osvojili Kristův impuls, tak je na cestě ke Slunci Kristus uchovatelem duše. Mimo okruh Slunce je Lucifer vůdcem v kosmickém vesmíru, uvnitř něho je pokušitelem.

Jsme-li pro sluneční období vyzbrojeni Kristovým impulsem, tak nás vedou Kristus a Lucifer jako bratři. Jak rozdílně je však nutno brát stejná slova Krista a Lucifera! Jak nádherná úvodní průpověď je slovo Kristovo: „Ve vás žije božská jiskra, jste bohové!“ A Luciferovo velké pokušení: „Budete jako Bůh.“ Jsou to dva stejné výroky, ale nejděsivější protiklady! Všechno závisí na tom, kde člověk stojí: zda na straně Kristově, nebo na strane Luciferově.

Duchovní věda nám poskytuje důležité porozumění světu.

Ve fyzickém těle k nám musí přistoupit něco jako poznání. Musíme si osvojit na Zemi duchovní vědou porozumění pro Krista a pro Lucifera, jinak nevstoupíme do vesmíru vědomě.

Teď začíná na Zemi doba, kdy si lidé musejí uvědomit, zdaje to Kristus nebo Lucifer, kteří nám po smrti šeptají do duše svá slova. Musíme se naučit v životě mezi smrtí a novým zrozením chápat Krista správným způsobem, abychom nemuseli putovat světovým prostorem — počínaje slunečním obdobím — ve spícím stavu.

A pokud se týká životních maličkostí, musí nám duchovní věda něčím být. Stále více a více se bude ukazovat, čeho lze nabýt mezi smrtí a novým zrozením jako životních sil. Lidé se budou rodit s vyschlými těly, protože se odpíráním proti duchovní vědě nepřipravili na to, aby si přinesli z kosmu síly. Lidé musejí získat porozumění pro duchovní vědu už kvůli pozemskému vývoji! Poznání: Před tímto životem jsi existoval v duchovním světě - to lidi, jestliže se otevrou duchovní vědě, učiní šťastnými. „Hvězdné nebe nade mnou, mravní zákon ve mně,“ to teprve dělá svět velikým. Člověk si říká: Svůj vnitřní život jsem přijal v hvězdném světě; to, co jsem prožil ve světovém prostoru, vysvítá teď v mé duši. Máš špatné pudy ve své duši, poněvadž ses během života mezi hvězdami nepokusil přijmout jejich síly a duchovní síly Kristovy. - Musíme se naučit stát se příbuznými makrokosmu. Dnes může člověk jen tušit a cítit, co se děje mezi smrtí a novým zrozením.

Cítí: V pozemském bytí žiješ ve své duši a ukrýváš ve svém duchu síly hvězdného nebe. - Prožije-li člověk tuto větu jako představu správným

způsobem meditativně, stane se mu silou, která má nesmírný

význam.

Rudolf Steiner